

Dosarul nr. 3ra-396/17

Instanța de fond: Judecătoria Ceadâr – Lunga – A. Peni

Instanța de apel: CA Cahul – V. Movilă, E. Dvurecenschii, N. Veleva

ÎNCHEIERE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului
judecători

Svetlana Filincova,
Iurie Bejenaru, Maria Ghervas,

soluționând chestiunea referitoare la admisibilitatea recursului declarat de către Valeriu Grosu,

în pricina civilă la acțiunea lui Valeriu Grosu împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului de Poliție Vulcănești cu privire la anularea ordinului de concediere,

împotriva deciziei Curtii de Apel Cahul din data de 20 decembrie 2016,

C O N S T A T Ă :

Valeriu Grosu la data de 09 decembrie 2015 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției (*în continuare IGP*) și Inspectoratului de Poliție Vulcănești (*în continuare IP Vulcănești*), prin care a solicitat repunerea în termen de prescripție, anularea ordinului IGP nr. 571 ef din 27 decembrie 2013 cu privire la eliberarea din funcție în baza prevederilor art. 86 alin. 1, lit. c) Codul Muncii în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate (f.d.1).

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat, că în baza ordinului nr. 168 din 17 mai 2013 a fost angajat în calitate de administrator al IP Vulcănești.

La data de 23 octombrie 2013 a făcut cunoștință cu ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 264 din 04 septembrie 2013, care nu era semnat. În ordinul dat nu era specificat faptul că funcția acestuia se reduce, iar punctul 1 al ordinului nu i s-a adus la cunoștință.

Prin ordinul nr. 571 ef din 27 decembrie 2013 cu privire la întreruperea raportului de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, Valeriu Grosu a fost concediat în legătură cu reducerea numărului de personal sau a statelor de personal din unitate, în baza art. 86 alin. 1, lit. c) Codul Muncii, începând cu data de 23 decembrie 2013. Ordinul de concediere i-a fost adus la cunoștință la data de 31 decembrie 2013. Tot la data de 31 decembrie 2013 a primit carnetul de muncă în care era mențiunea cu privire la concediere.

În susținerea pretenției cu privire la repunerea în termenul de prescripție reclamantul a indicat că la data de 17 ianuarie 2014 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat restabilirea în funcția deținută anterior începând cu data de 23 decembrie 201. Acțiunea a fost admisă integral prin hotărârea Judecătorei Vulcănești, menținută prin decizia Curții de Apel Comrat, dar casată prin decizia Curții Supreme de Justiție, prin care s-a respins acțiunea. În motivarea soluției sale instanța de recurs a menționat, că reclamantul nu poate solicita restabilirea în funcție, fără a solicita anularea ordinului cu privire la concediere.

Astfel, întrucât prin hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel acesta a fost restabilit în funcția deținută anterior, nu a solicitat anularea ordinului de concediere, însă faptul adresării anterioare în instanța de judecată constituie temei de repunere în termen de adresare cu prezenta cerere.

Prin hotărârea Judecătorei Ceadâr –Lunga din data de 11 mai 2016 s-a considerat cerere de repunere în termen nefondată și s-a respins cererea de chemare în judecată ca fiind depusă în afara termenului de prescripție (f.d. 97, 110-114).

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Valeriu Grosu a depus cerere de apel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii contestate cu emiterea unei hotărâri noi, prin care să fie repus în termen de înaintare a acțiunii, anulat ordinul de concediere ca fiind ilegal (f.d. 107-108).

Prin decizia Curții de Apel Cahul din data de 20 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de către Valeriu Grosu, s-a menținut hotărârea Judecătorei Ceadâr – Lunga din data de 11 mai 2016 (f.d. 173-176).

În motivarea soluției sale instanța de apel a reținut, că Valeriu Grosu la data de 09 decembrie 2015 a contestat ordinul IGP nr. 571 ef din 27 decembrie 2013 cu privire la eliberarea din funcție în baza prevederilor art. 86 alin. 1, lit. c) Codul Muncii în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate. Cu ordinul dat a făcut cunoștință la data de 31 decembrie 2013. S-a adresat cu cerere de chemare în judecată privind anularea ordinului cu privire la concediere cu încălcarea termenului prevăzut de Legea contenciosului administrativ.

La caz, Valeriu Grosu nu a făcut dovada omiterii termenului de prescripție din motive întemeiate și nu a prezentat probe justificative, care a confirma imposibilitatea depunerii acțiunii în termen.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la data de 09 februarie 2017 Valeriu Grosu a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Cahul, cu emiterea unei hotărâri noi privind admiterea acțiunii (f.d. 195-197).

În motivarea recursului recurentul Valeriu Grosu a indicat, că atât hotărârea primei instanțe cât și decizia instanței de apel sunt nefondate. Ordinul de concediere a fost emis de către IGP cu încălcarea legislației muncii, ori anterior emiterii acestuia angajatorul era obligat să preavizeze salariatul despre faptul reducerii funcției sau al statelor de personal din unitate. La caz, acesta nu a fost preavizat și nu i-a fost propus un alt loc de muncă.

Referitor la faptul repunerii în termen recurentul a indicat că întrucât anterior de către instanțele de judecată a fost restabilit în funcția deținută fără solicitarea anulării ordinului de concediere, acesta a omis termenul de contestare a ordinului, considerând acest motiv ca temei de a fi repus în termen.

La data de 04 aprilie 2017 IGP a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului depus de Valeriu Grosu ca fiind nefundat (f.d. 201-202).

În conformitate cu art. 434 alin. 1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Cahul a fost pronunțată la 20 decembrie 2016.

Recursul depus de către Valeriu Grosu la data de 09 februarie 2017 este depus în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia, că recursul declarat de Valeriu Grosu este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, Colegiul atestă, că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele de judecată au apreciat înscrisurile probatorii și au constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează, că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanțele de judecată primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, Colegiul constată, că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, al. 2, 3 și 4 CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 al.1 CPC părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele 2 și 3 ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar al. 4 stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la al. 3 constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 al. 2, 3 și 4.

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de către Valeriu Grosu asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Valeriu Grosu inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 270, 432, 433, 440 CPC, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valeriu Grosu împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 20 decembrie 2016 în pricina civilă la acțiunea lui Valeriu Grosu împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului de Poliției Vulcănești cu privire la anularea ordinului de concediere.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Svetlana Filincova

judecători

Iurie Bejenaru

Maria Ghervas